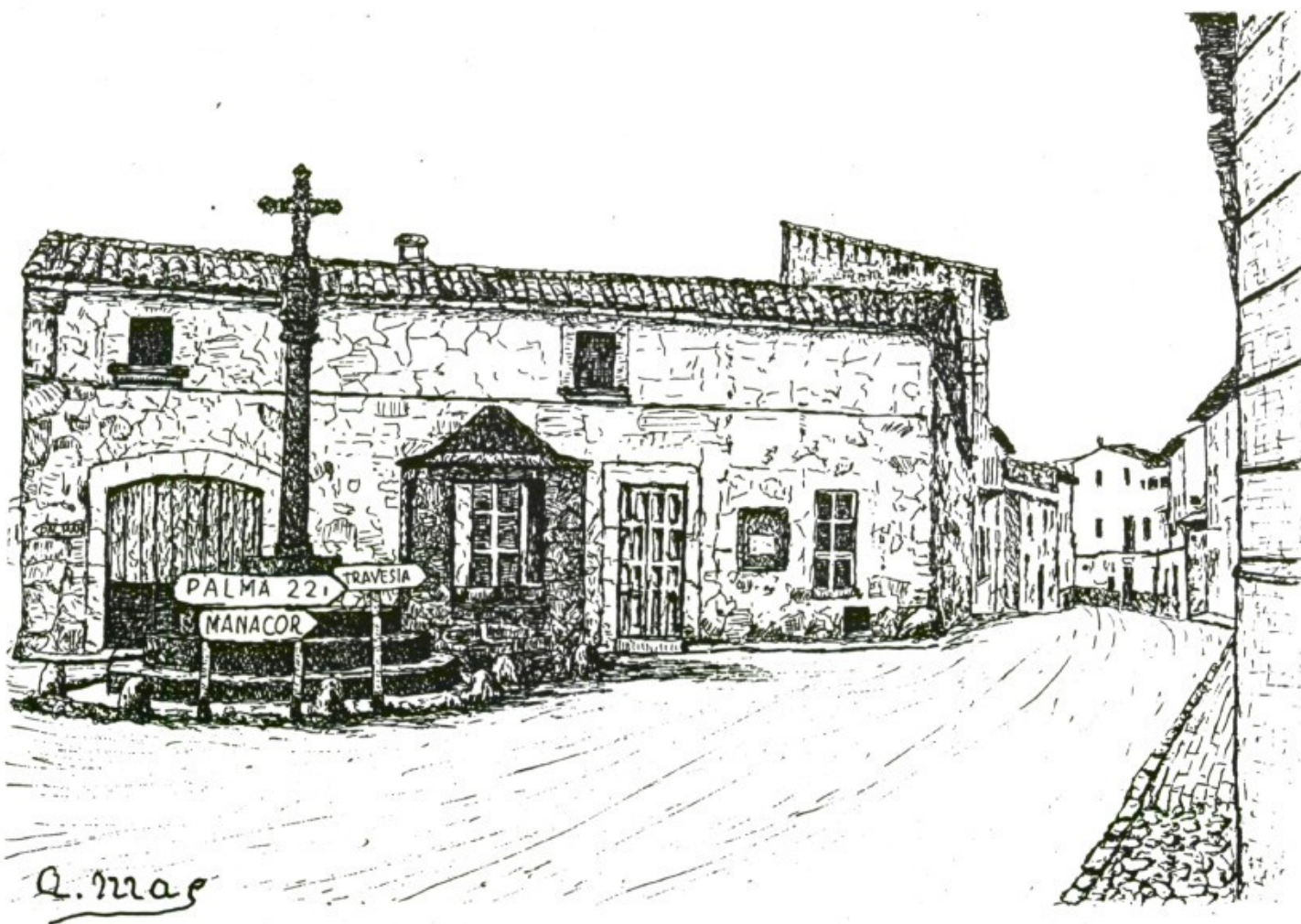

es saia

D'ALGAIDA

nº 44 agost de 1.984 preu: 65 ptes.

SA CREU I ES POU DES COLOMER I TOT EL CARRER DEL MIGDIA. UNA DE LES PERSPECTIVES MÉS CONEGUDES I MÉS REPRESENTATIVES DEL NOSTRE POBLE.

(Dibuix d'Antoni Mas)

Editorial

Aquest mes esbossarem uns quants de consells o recomanacions que creim que val la pena recordar:

Estam a mitjan estiu i quan escrivim aquestes retxes la cosa no pot anar millor en quant a incendis forestals. És cert que no passam la calor agobiant de l'any passat, però, de totes formes, les garrigues estan resseques i el perill existeix. A més, enguany han crescut les mates i estepes gràcies a les pluges que tenguérem i el foc seria mal d'aturar. Es tracta de tenir molt d'esment i adoptar les màximes precaucions per evitar els incendis i, si es donàs el cas, col·laborar en la seva extinció.

Durant l'estiu la circulació per les nostres carreteres i carrers augmenta considerablement. Per dins el poble els al·lots fan trull amb bicicletes i els més grans amb motos. Perilla que tinguem qualche desgràcia que tots lamentarem. Per això val la pena que tots ajudem a evitar-la: les autoritats fent complir les normes; els pares vigilant i aconsellant els seus fills; els conductors tenint present que no és lícit jugar amb la vida pròpia ni amb la dels altres; els al·lots procurant evitar les imprudències; tots responsabilitzant-nos davant aquest perill. (Valdria la pena discutir si els nostres al·lots tenen els llocs adequats i necessaris per poder jugar amb seguretat, però això ens duria massa lluny).

L'aigua és un bé comú necessari i escàs que no es pot dilapidar; és un suïcidi tancar-la. És urgent conscienciar-nos del seu valor i és una llàstima que no haguem après a fer-ho fins que ha començat a escassejar. Com que ja hem parlat altres vegades d'aquest problema, avui no volem insistir-hi més.

Durant l'estiu molta gent té períodes de vacances i, com que no s'ha d'aixecar d'hora per anar a treballar, no frissa d'anar a jeure i fa tertúlia i bulla fins tard. Pensem que hi ha persones que sí tenen feina i necessiten descansar. La diversió no està barallada amb la mesura i la bona convivència no és difícil si tots hi posam de la nostra part un poc de bona voluntat.

Evidentment no s'han acabat les recomanacions i podríem continuar amb moltes més. Per avui ja basten. Encara que ens dolgui, hem de reconèixer que dins la nostra comunitat la convivència no és tan bona com voldríem i que hauríem de millorar en el respecte cap a nosaltres mateixos i envers els altres. Plató afirma que el mal d'una nació, d'un país, d'un poble neix del fet que cadascú "no fa lo que li és propi", lo que li correspon, lo que li pertoca. Aquesta afirmació, feta fa prop de dos-mil cinc-cents anys, segueix essent vàlida.

Teníem ja fet i montat l'editorial d'aquest mes i, mentrestant, hem viscut i hem vist acabar unes festes de Sant Jaume polèmiques i llastimoses. No és fàcil deixar descontent a tothom, però en aquest cas pensam que ningú -ni l'Ajuntament, ni els organitzadors, ni el poble- han quedat satisfets. Els comentaris desfavorables són unànims, d'una unanimitat difícil d'aconseguir al nostre poble.

El programa de festes ja no augurava res de bo, era desafortunat en tots els sentits: un repertori de publicitat enmig del qual era difícil localitzar uns actes festius rutinaris, sense un mínim d'imaginació i novetat. Començant per la portada -una autèntica befa al poble-, seguint amb la salutació del batle -dos tòpics mal redactats-, planes i planes de propaganda sense un mínim de correcció gramatical i ortogràfica (més de quaranta faltes nos han retret persones de fora poble tractant-nos, mig en broma mig de veres, d'analfabets).

L'inici de festes no podia esser pitjor. La verbena del dissabte al Velòdrom va resultar un desencadenament de violències i actes denigrants i vergonyosos. Els diaris de Ciutat se'n feren ressò amb comentaris en els quals no se salvaven ni organitzadors, ni autoritats, ni públic. I no val dir que era gent de fora, perquè tots sabem noms, llinatges i malnoms dels protagonistes.

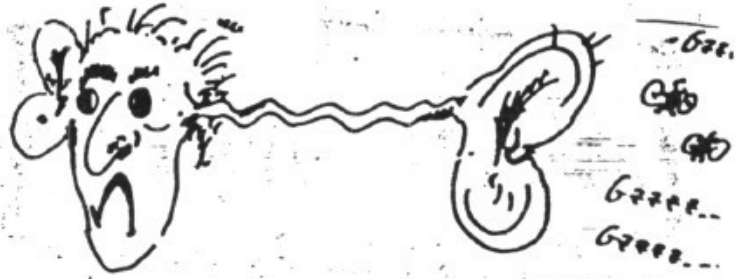
I a partir d'aquí tot va esser com una calça que es desfà: tensions, nervis, actes anunciats que no es realitzen, altres que es fan amb un retard considerable, altres -la comèdia- que es canvien sense previ avís i en el darrer moment. I un acabament -l'horabaixa i el vespre de Santa Aneta- que no volem qualificar per falta d'elements de judici, però que sens dubte foren la culminació d'una carrera de despropòsits, desbarats i impertinències cap al poble. Què poden pensar els nostres al.lots d'aquestes festes? Qui ha pensat en ells?

Als responsables de les festes -Ajuntament i organitzadors- els hem de recordar allò de "Vergonya, cavallers, vergonya!"

Tot ha estat negatiu? Rotundament, no. La gent volia participar, sortia, visitava les exposicions, se sacrificava amb la cadira baix del braç per veure els balls de bot i l'actuació de mestre Mariano Batle i dels nostres glosadors, assistia al partit de futbol i aplaudia els nostres -ara més que mai- jugadors, vibrava amb els balls dels cossiars, ànima de la festa, i, no obstant, menyspreats, oblidats i ridiculitzats per organitzadors i autoritats. Una autèntica vergonya.

Si és vera que les ensopegades serveixen per rectificar, creim que els responsables -i no oblidem que en darrer terme és l'Ajuntament- hauran pogut aprendre, perquè l'ensopegada d'enguany ha estat escandalosa.

m'han dit que diuen

Un parell de dies abans d'obrir-se per caçar conills un que passava per davant sa Rectoria va veure molta de gent, i senti que discutien fort. S'hi va acostar a veure què passava i no ho acabà d'entendre, però sembla que enguany dos dies abans, es dividren, encara no sabien si es diumenge podrien caçar o no. N'hi havia que estaven empipats, sobretot es directius, que feien un bon paper quan els demanaven si diumenge podrien anar a caçar i havien de contestar que encara no ho sabien. És clar que es directius no n'eren culpables de que Icona i sa Federació no tinguin ses coses clares, però ells són es qui reben ses clotellades.

En sentírem un parell que estaven tots contents perquè havien començat a fer feina en es camí de Sa Talaieta, perquè pensaven que ho voldrien acabar per ses festes de Sant Jaume. Però anava ben errat de comptes... Encara més sorprès va quedar un que anà a cercar albercocs per devers es Camí Vell de Porreres, i el va trobar sense asfaltar. Ell se pensava que quan se n'anaren es de s'altre Ajuntament ja era només qüestió d'escampar s'asfalt, i encara està igual. Feren ses voreres netes i ja tornen estar brutes de romaguers i herbes. Si aquesta lenti-tud ha de servir perquè se faci millor, ja va bé; però lo que mos fa por és que se faci com tot, a l'atropellada i malament.

Què deis ara es que andreu en es futbol es dia de Sant Jaume? S'equip de l'Algaida és com un misteri o un miracle: fa un mes no hi havia res, ni directiva, ni jugadors, i en dos dies se fa sa directiva, se troba entrenador i sobren jugadors algaidins per fer un bon equip, i, sobretot, d'al.lots molt joves. Més val així, perquè hem sentit a dir que el "Ses Maioles" ha tornat a canviar de "casa mare"; i lo que mos ha estranyat més ha estat sebre que no s'han posat es nom de cap restaurant. ¿No n'han trobat cap, que els volgués, o ja estan tots a règim i no poden fer tants de sopars? Des que no hem sentit parlar gens es des Socis Fundadors; deu esser que, per no fer, no fan ni sopars. ¿O és que es camp d'Es Porrassar ja està municipalitzat?

I ara que en parlam, que vos pensau que en s'estiu hi ha descans, de sopars? Idò no, ni aprop fer-hi! Aquest mes de juliol ha estat gros: futbol (per fer sa directiva nova no sé quants n'han hagut de fer), cossiers (sempre que ensaien), caçadors (sempre que tiren junta), polítics, ex-polítics,... i "espontàneos", gent que tenia sopera i sopava, no vos podeu fer una idea. I a qualcun lo que li sap més greu és que se n'encloguin dos o tres es mateix dia.

Per exemple, es vespre de Sant Jaume no hi havia res a Plaça, però pels voltants des poble, i devers Plaça, n'hi havia molts de sopars, per passar el temps. Mos digueren com a cosa certa que a un que hi havia un parell de directius des caçadors tornaven a menjar llebre, però no ho acakam de creure; cada any diuen lo mateix, males llengües...

Sa gent que anà a veure sa representació d'"El Petit Príncep" va sortir entusiasmada i tot eren alabances tant per sa representació com per s'organització. En sentírem un parell que no se'n podien avenir que en aquell teatre no haguessin fet gens de renou.

Un cossier que havia ballat es dissabte de Sant Jaume comentava que mai s'hauria pensat que a Algaida hi hagués una crisi d'aigua tan forta: ningú des poble els va oferir res per beure. I això que feia calor, i molta.

I l'endemà de Sant Jaume es cossiers partiren cap a Barcelona per ballar a ses festes de Mataró, gastos pagats fins diumenge. Mirau si n'hi ha de diferència.

Tancant aquesta edició d'ES SAIG mos arriba sa notícia de que es cossiers han tengut un èxit fora mida a Mataró. Els organitzadors els havien proposat ballar durant s'actuació d'En Joan Manuel Serrat; però tornaren arrera per por de que el deixassin en ridícul (Bé, aclarirem que això mos ho ha dit un cossier...).

I tal dia farà un any, i tornarà venir Sant Jaume. Supòs que molts de lectors d'aquesta secció esperaven que aquest Sord faria maig, faria gros, xerrant de ses festes. Idò no. Aquest Sord troba que lo d'enguany no és per prenr-s'ho en conya. Si ningú reacciona davant lo d'enguany, seriosament, hi ha per compatir es nostre poble. Mos estimam més no parlar-ne.

Això sí, i de bon de veres: Molts d'anys a tots!

Un Sord

Dia 29 de novembre de l'any 1.947 a les 4'20 de s'horabaixa poc més o manco, un llamp va pegar i va espenyar es campanar de l'església d'Algaida; li tomà sa cucuia de dalt i sa creu de ferro, i el deixà en molt males condicions. Dia 30 del mateix mes, es vespre, es vent en tomà un altre tros que no s'aguantava molt fort. Molta de part des campanar ha quedat espenyat i, per adobar-lo, n'hauran de tomar o esbucar bastant perquè està tot crivellat. Dia 12 de desembre li posaren un pes nou an es rellotge perque tocàs ses hores, ja que es pes que tenia abans es llamp el deixà fet tot trossos. Se coneix que es rellotge se regirà molt, perquè abans tocava dues vegades ses hores i una vegada ses mitjes hores i dit dia, a mitjan capvespre, que li posaren es pes nou, començà a tocar. Déu fassi que es susto li espàs!

(Relació presa des "Kalendari Algaidí" de l'any 1.948. Fotografies de Joan Balaguer).

NO PUC PERDRE RES
PERQUÈ NO VULL GUANYAR RES

SOLCAR

Crec que, després de dos anys de viure entre vosaltres i d'intentar ser un més d'aquest Poble d'Algaida, puc mostrar-vos un dels caires més importants de la meua vida. Ho dic sense cap afany de considerar-me important o un tant estrany. Sé que no és molt normal que en aquest temps un qualsevol digui que no vol guanyar, que no li interessa el triomf. Per desgràcia i dissort anam escoltant i dient paraules i pensaments que neixen d'una lluita, d'una brega, d'un desig de guany, de comandar, d'imposar-se. Sembla que sols som homes/dones si som més que uns altres. Pareix que la importància o el pes de cadascú no és pel que un és o sent o treballa o pensa o estima... sinó si pot obligar uns altres a pensar el mateix o que li facin cas uns moderns i gens religiosos escolanets. Un és bo no perquè tengui un 8 o un 10 de nota sinó perquè uns altres sols han pogut arribar a un 6 o a un 4. I si un guanya 95.000 ptes. al mes val molt més perquè a uns altres sols se'ls hi donarà 60.000 ptes. Llavors hem de dir que ens miram com a competidors i allò del Baró de Coubertin renovant els Jocs Olímpics ha quedat en una frase més o manco afortunada: "L'important no és guanyar sinó participar".

Però, qui hi vol participar si no pot guanyar? !!!

I el qui vol guanyar no s'atura per res ni davant res: compra i ven, se'n regala d'uns i d'uns altres, sols mira el seu profit, colzades i travetes, diplomàcies i calúmnies, bones cares i bales perdudes que sempre feren,... No li parleu de coses o aspectes de la vida que no li serveixen per guanyar: conèixer la pròpia llengua?, si no me serveix per res! Llegir o estudiar, i això en a què ve? Déu, mai m'ha solucionat res. Ajudar, només són maldecaps.

Per això m'he sentit i sent més d'un pic incomprès o que no hi ha manera de fer-me entendre i voldria que unes paraules o unes petites accions no fossin mirades com si volguessin posar-les a una partió interessada: van o no van a favor de... nosaltres. Voldria que ningú me vés com a contrari ja que de fet no m'hi vull imposar, no me planteig cap ganància a costa d'ell. Voldria que ningú me posàs a un camp de brega ja que no m'interessa derrotar o vèncer. Voldria que ningú examinaés com a jutge implacable el que dic o el que faig perquè, segur, trobarà cada dia de què condemnar-me. Voldria que ningú me col·locàs a una terra enemiga volent jugar al tir al blanc. Voldria i vull tot això perquè em conec i sé que també sabia fer el mateix.

Així, un dia i un altre dia, em dic a mi mateix que res puc perdre perquè no me planteig el guanyar. Em dic i vos dic que el sentiment de fracàs neix del desig de triomfar (sempre a costa o per damunt de qualcú). Record en el silenci tranquil i en la paraula amiga que el bessó de tota vida humana és senzillament viure-la, sense comparances. (Quan comparam o bé és per quedar satisfets perquè sembla que som més importants o bé ens posam malapler perquè hi sortim perdent).

Perquè sé que sols així puc trespasar lliurement i sense por. Ningú se me pot imposar perquè ningú me pot fer perdre. Ja que no vull guanyar, ningú me pot comprar. Perquè no me ferma cap honor ni cap càrrec, cap autoritat pot canviar-me.

Perquè sé que sols així -sense voler guanyar- ens podrem trobar estimant i treballant:

- . humans entre els Homes
- . feels conradors d'aquesta Terra
- . servint un Poble
- . encoratjats en uns Església.

-----Qui pot perdre si ningú vol guanyar?

= NINGÚ PERDRIA
(i TOTS GUANYARÍEM !)

Toni Garau

LLUNA DE MEL

En el Bon Jesús del Cel,
quan a l'altar vos juntava,
per voltros jo demanava
eterna lluna de mel.

Que tengueu joia complida
és lo que tothom voldria,
i com Josep i Maria
santa pau tota la vida.

E S S A I G

Bolletí de l'Obra Cultural

d'ALGAIDA

mensual D.L. P.M. 495-1980.

dirigeixen: Delfí Mulet

Francesc Antich

administra: Llorenç Oliver
mecanografia: Mireia Mulet
fotografia: Joan Balaguer
dibuixen: Jaume Falconer
col.laboren: Andreu Oliver
Pere Mulet
Jaume Balaguer
Alexandre Pizà
Joan Trobat
Joan Mulet
Cat. Martorell
Xesc Oliver
Antoni Garau
Jerònia Oliver
Miquel Serra

Domicili: Rei, 1. ALGAIDA
Tel. 665042/272576

ES SAIG es responsabilitza
només de l'Editorial.

Imprimeix: Apostol y Civilizador. PETRA.

Mai falti felicitat,
que mai falti el pa novell.
Sigui sempre d'or l'anell
que el vostre dit du posat.

Del fruits de benedicció
que Déu vos enviarà,
tots dos pogueu contemplar
la quarta generació.

El goig d'aquest bon ramell
i eterna lluna de mel
gaudiu-ne fins que del Cel
Déu vos cridi a estar amb Ell.

Antoni Pou
Algaida, 1.984

*Un sol
fi:
Mallorca.*

CONSELL
INSULAR
DE MALLORCA

ELS CAPS DE CASA D'ALGAIDA

L'ANY 1.545

per Ramon ROSSELLÓ

Es deia fogatge o morabetí aquell impost que pagaven cada set anys els caps de família amb ingressos anuals superiors a les 10 lliures. Consistia en pagar un morabetí, moneda equivalent a vuit sous mallorquins. No el pagaven els militars, persones generoses, eclesiàstics i certs llinatges que gaudien privilegi especial; com tampoc els esclaus i gent pobra.

A l'Arxiu de la Corona d'Aragó hi he localitzat diversos documents que són les relacions nominals de cada un dels caps de família que pagaven aquest impost, un dels quals és el corresponent a l'any 1.545. Donaré a continuació la relació dels caps de casa d'Algaida, amb l'orde que segueix el document:

Joan Cortey	Gabriel Armengol	Joan Bordoy
Miquel Cortey	Cosme Marimon	Joan Vanrell
Miquel Castelló	Gabriel Mulet	La viuda Vanrella
Bernat Coll	Gabriel Ballester	Jaume Prats
Sebastià Fiol	Antoni Oliver de Castellitx	Pere Pou, Filip
Pere Joan Fiol	Jaume Mas	Miquel Armengol
Cristòfol Fiol	Tomàs Jaume	Pere Pujol
Jaume Company	Gabriel Ameller	Bernat Ribes
Guillem Togores	Pere Pallerés	Rafel Massot
Pere Jaume	Pere Jordà	Miquel Massot
Jaume Company	La viuda Aragonesa	Antoni Ribes
Mateu Barceló	Rafel Mulet	La viuda Genovarda
Sebastià Ballester	Antoni Togores	Francesc Guerau
Joan Sastre	La viuda Mascarona	Mestre Jordi Armengol
Bartomeu Roig	Jaume Rubí	Miquel Oliver, sastre
Antoni Joan	Guillem Cerdà	Sebastià Togores
Mateu Armengol	Miquel Mulet	Jaume Mulet
Gabriel Oliver	Pere Gomis	Guillem Pallarés
Antoni Oliver	Miquel Mulet, menor	Pere Carbonell
Antoni Pericàs	Miquel Mulet, Feliu	Joanot Pou
Francesc Armengol	Francesc Coll	Damià Pallarés
Pere Oliver	Pere Mulet	Miquel Sanoguera
Macià Oliver	Guillem Sastre, menor	Antoni Cifre
Marc Arrom	La viuda Costa	Esteve Oliver, menor
Miquel Joan	Guillem Sastre, Conill	Pere Joan, menor
Jaume Pou	Guillem Monblanch	Salvador Pons
Cosme Tugores	Pere Monblanch	Pere Bernat Armengol
Gabriel Togores	La viuda Monblanch	Joan Barceló
Pere Joan	Joan Maig	Guillem Caldentey
Guillem Joan	Joan Sastre	Bartomeu Caldentey
Sebastià Mas	Joan Reus	Antoni Prats, major
Sebastià Mas son fill	Jaume Pericàs	Antoni Prats, menor
Bartomeu Armengol	Miquel Arrom	Antoni Antich
La viuda Rebassa	Mateu Reus, major	Antoni Cervera
La viuda del Colomer	Gabriel Reus son fill	Pere Fiol
Guillem Mas	Joan Verdera	Bernat Sastre, major
Pere Salens	Cosme Jaume	Bernat Sastre, son fill
La viuda Vidre	Mateu Reus, major	Jaume Sastre
Antoni Oliver, Vidre	Antoni Salens	Guillem Colomer

Guillem Monblanch
 Francesc Pelegrí
 Guillem Sastre
 Antoni Sastre
 Pere Sastre
 Miquel Mulet
 Antoni Fullana
 Antoni Tomàs
 Miquel Tomàs
 Tomàs Reus
 Pere Janer
 Gabriel Puigserver
 Miquel Pastor
 Miquel Puigserver
 Antoni Reus
 Mateu Reus
 Miquel Reus
 Joan Sastre
 Bernat Oliver
 Jaume Oliver
 Jaume Puig
 Antoni Seguí
 Gabriel Pons
 Damià Oliver
 Gregori Oliver
 La viuda Pujola
 Pere Pujol
 Antoni Pujol
 La viuda Guerau
 Miquel Coll
 Bartomeu Coll
 Miquel Sastre
 Joan Verger
 Llorenç Sastre

Miquel Riera
 Joan Reus
 Francesc Ripoll
 Antoni Marimon
 Pere Trobat
 Andreu Trobat
 Guillem Fiol
 Antoni Guerau
 Joan Seguí
 Jaume Mayol
 La viuda Iserna
 Tomàs Oliver
 Sebastià Mayol
 mestre Antoni Servera
 Guillem Servera
 Sebastià Estela
 Sebastià Ballester
 Gabriel Oliver
 Miquel Català
 Pere Pou, Eulària
 La viuda Catalana
 Joan Pou
 Bartomeu Magraner
 Onofre Oliver
 Antoni Antich
 Sebastià Pou
 Jaume Ballester
 Joan Pou
 Miquel Cardell
 Pere Maig, Oliver
 Simó Guerau
 La viuda Pau
 Rafel Ribes
 Antoni Barrera

Joan Pou
 Pere Jaume
 Antoni Jaume
 Francesc Mulet
 Bartomeu Mulet
 Llorenç Pujol
 Llorenç, son fill
 mossèn Pachs
 Andreu Sastre
 Francesc Oliver
 La viuda Andrevà
 Joan Oliver
 Gabriel Oliver
 Miquel Oliver
 Miquel Barceló
 Joan Barceló
 Miquel Mulet
 Francesc Reus
 Pere Reus
 Antoni Mesquida
 Pere Mesquida
 Miquel Pou
 Miquel Jaume
 Pere Fiol
 Pere Fiol, menor
 Bernat Trobat
 Sebastià Oliver
 Jaume Pericàs
 Bartomeu Sastre
 Esteve Camps
 Sebastià Oliver
 Joan Albert
 Tomàs Coll

El total són 218 caps de família que a raó de 8 sous cada un pagaren 87 lliures i 4 sous. (ACA RP 2.621 nº 12).

Per si acàs no els heu reconegut vos direm qui són. A la fila superior el rector Joan Martorell, l'escolà Gusti "Barca" i el vicari Bartomeu Ramis. I els al.lots, començant per l'esquerra són: Llorenç "Bondia", Tomeu "Borràs", Toni Isern, Jaume "Torres", Tomeu "Gi", Jordi "Salem" i Joan "Xico".

(Fotografia de Jordi "Salem")

calaix de sastre

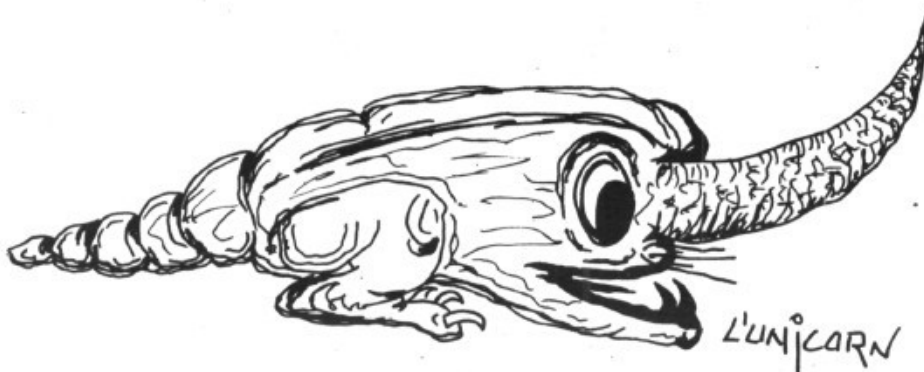

"ES SAIG" del mes passat informava que volen posar dins el terme d'Algaida un parc d'animals prehistòrics de cartró o de pedra. Ja que l'Ajuntament considera aquesta obra d'interés social, i per si de cas té dificultats de trobar animalots per col·locar-hi, ara li n'oferim uns quants. Són prehistòrics, perquè ja les cròniques més antigues, aquelles de milers d'anys d'antigor, contenen les seves aventures i endemeses. I no han desaparegut, no. Han tengut moltes suficients per sobreviure gelades, terratrèmols, diluvis universals, desgels, dictadures, erupcions volcàniques, democràcies i canvis estentissos. L'Ajuntament, si vol, els podrà aglapir, i embalsamar, sense cap dificultat: n'hi ha a balquena, pel nostre poble. I en els pobles del veïnat. I en els pobles de més enllà. Per tot arreu!

Aquests animalots, tots, tenen unes característiques comunes que ara vos apuntem per no haver de repetir-les cada vegada. Solen tenir vuit o nou pams d'altària; el seu pes varia entre sis i deu arroves, a raó de poc més de deu quilos cada arrova. Tenen dos peus i dues mans, i els llibres diuen que estan dotats d'una gran capacitat cranial, però moltes vegades sembla com si fessin tots els possibles per desmentir-ho.

Ara bé, allò que és vertaderament interessant d'ells són les seves característiques diferencials, aquells aspectes que vos permetran distingir-los clarament, els uns dels altres. Aquí les teniu, juntament amb els seus noms.

EL LLEPASAURE.- Es caracteritza per la seva llengua molt llarga, de més de mig metre, que utilitza sempre, en qualsevol lloc i situació. I no precisament per xerrar. Llepa que lleparàs, molt amunt arribaràs! I bé que ho sap fer.

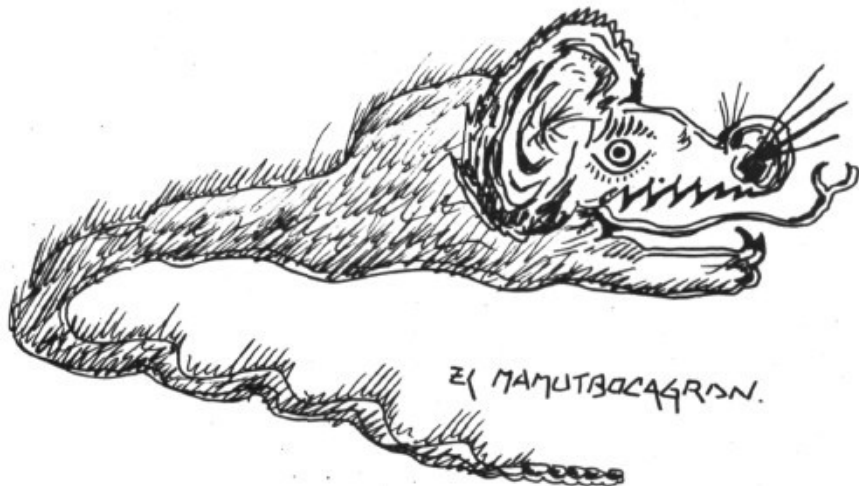

L'UNICORN.- Quan ets davant d'ell sembla d'allò més normal; però quan li gires l'esquena, li surt del front una banya punxarruda, que pot estirar tot quant vol i, ai!, te la clava allà on sap que fa més mal.

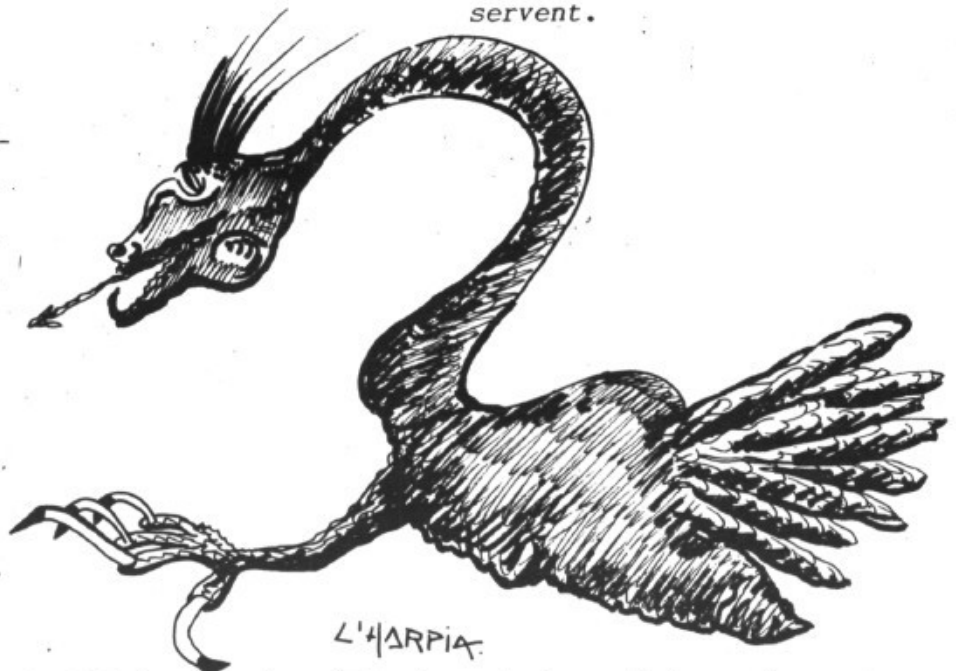
EL DIPLODOCUS DE LES SET CARES.- Com el seu nom indica, no té una cara, sinó set, les quals pot fer girar com si fossin cavallets de fira. Que toca riure, es col·loca la cara somrient. Que toca plorar, la cara de llagrimots. Que cal fer cara de pardal, això mateix fa. I així fins a set.

EL MAMUTBOCAGRAN.- És el que més comanda entre els animals, perquè és el més ferotge. Tothora crida, tothora fa cara d'enfadat, i si qualcun dels seus servents gosa de fer-li contrari, maldament tengui raó, li enverga mossegada al coll o a una orella, que mai més no tindrà ganes de tornar piular, el pobre servent.

L'HARPIA.- La seva fesomia, els ulls llunts, la boca mitja oberta, ja proclama l'ambició sense límits que la domina. Té unes ungles llargues sempre ben esmolades i a punt per empassar-se tot allò que es posa al seu abast. No entén d'interessos col·lectius, ni d'interessos dels altres; l'única cosa que compta per a ella és la satisfacció de la seva golafreria.

En Calaix desastre (Dibuixos de Jaume Falconer)

RONDALLA

Heu de creure i pensar i pensar i creure que la gent d'Adiaga, el poble del nostre rei jove i xalest, tenia ganes de divertir-se i fer festa; estaven cansats de tanta feina, segar, batre, menjar albercocs, i volien descansar, ballar, cantar i riure un parell de dies. Fer una gran festa d'estiu.

Es dirigiren al rei jove i xalest i li digueren:

-Senyor rei, volem festa. Adiaga, de poc ençà, s'ha convertit en el poble més avorrit del món.

-Avorrit? -bramà el rei jove i xalest-; però si dia i nit hi ha sarau de gent que va de Ponent a Tramuntana i gent que fa destrossa i que no deixa dormir als pacífics habitants del nostre poble...

El discurs li havia sortit brodat, era la primera vegada que no es travava.

-Teniu raó, senyor rei. -va dir un dels seus ministres que sempre li anava cou-cou i li deia amén, amén-. La gent que viu a la banda on bufen aquests vents ja en comença a estar un poc cansada. Adiaga era la glòria, però ara..., ara ja no ho és.

-D'acord, d'acord -era el jove garrit que s'havia enfrontat altres vegades al rei i que el poble havia elegit el seu representant-; ja ho sabem tot això, però el que nosaltres volem són unes festes per a tots, unes festes populars.

-Populars? -tornà bramar el nostre rei més encès que mai-. I això què és?

Ja ho veis: en tenia poca de cultura aquest rei jove i xalest; ni tan sols sabia què volia dir populars.

-Què han d'esser? -li contestà el jove garrit-. Unes festes on hi pugui participar tothom i tothom s'hi pugui divertir i també, per altra part, intentar trobar les nostres arrels.

-Per ventura haurem de cavar massa per trobar-les i això du molta de feina -va contestar sa majestat.

Tant li varen demanar i li varen pregar que el rei jove i xalest, un poc de mala gana, va dir que sí. Ja ho sabeu: el nostre rei, encara que fos jove, no anava de festes. Lo bo és que ell estava més avorrit que mai, però això de fer festes li podia dur molts de maldecaps, ja en tenia experiència.

Podeu comptar que la gent no hi cabia d'alegria quan va saber que es faria la festa d'estiu.

-Majestat, permeteu-me que vos digui dues paraules -era el jove garrit el que parlava-: fer unes festes du molta feina, no es fan totes soles, s'han d'organitzar...

-Bé, bé -va interrompre sa majestat- nomenarem uns comissionats que les organitzin i fora maldecaps.

Dit i fet. Però quan els comissionats es posaren a demanar duros, perquè sense duros no es pot fer res, això ja no va agradar gens ni mica al nostre rei que de cada vegada era manco jove, començava a perdre els cabells, i, per suposat, manco xalest degut a les rabietes que aplegava. A pesar de tot, els donà un parell de dobles de vint i els digué:

Jau això, no n'hi ha més, feis lo que vulgueu, no vull més problemes.

Podeu creure i pensar que amb aquella misèria no es podia fer res i... què pensaren els comissionats? -Ja que el rei no ens dóna diners els haurem de treure de la gent i de pas mirarem de fer-hi un negociet.

I allò que havien d'esser unes festes populars es convertiren en un vertader desgavell. La gent anava fora corda i en algun moment arribaren a les mans. Els soldats del rei intentaven posar pau, però, com en podien posar si alguns dels seus eren els qui provocaven? La cosa anava malament, i duia camí, si els ànims no es calmaven, d'acabar malamentíssim. La cosa arribà al cap curucull quan la majoria d'adiaguins va comprovar que no podia anar al tradicional ball de la festa d'estiu perquè havien de pagar massa i no estaven per aquestes cançons. Això no va esser tot; el dia de la gran festa, com és natural, la gent es posà el vestit nou i es congregà a Plaça. I què hi trobà? Res. En canvi a palau una bona festa pel rei i els seus ministres.

-Quina magró de festa! -deia la gent i se n'anava ben cua baixa cap a cases. Tanta sort que el dematí s'ha ballat la dansa ritual perquè si no, és que no hi hauria hagut res -continuava dient la gent. I un vellet explicava que gràcies que en el seu temps s'havia recuperat aquesta dansa després d'estar molts d'anys sense ballar-la, perquè era l'única cosa que feia festa i animava a la gent a sortir.

Tot era murmurí, xafardeig, xiuxiueig i, per suposat, critiquera rabiosa.

El rei ja no sabia què havia de fer, veia que havia quedat malament davant els seus súbdits i ho volia compondre, però com més coses feia més malament li anava i la cosa es convertí en una guerra freda entre el rei, la seva cort i els comissionats. Aquesta vegada la fada Festanda no en va voler saber res i els pobres adiaguins se n'hagueren d'anar a jeure sense haver pogut disfrutar del que pensaven que seria la gran festa d'estiu. Fins i tot la traca final va fer un pet en lloc d'un tro. I qui no ho creu és que no hi veu gens.

A. M. M.

es cossiers i ses festes

Les Festes de Sant Jaume ja han passat; magres, però han passat. Crec que no fa falta fer cap comentari, la gent ben bé ho ha demostrat amb l'actitud presa davant les poques i ridícules festes: unes festes molt fredes, com nos pensàvem que no se'n farien mai més, però no hi ha temps que no torni.

No és de les festes que vull parlar, no val la pena, sinó dels cossiers, del seu paper dins les festes. I per què en vull parlar? Per deixar un parell de coses ben clares.

Els cossiers, per una sèrie de circumstàncies que no importa retreure, deixaren de ballar l'any 1.965 i fins vuit anys després, és a dir, l'any 1.973, no tornaren a ballar i ho feren gràcies a l'Obra Cultural que els va recuperar. De llavors ençà han ballat cada any, independentment de qui organitzava les festes o de qui governava a l'Ajuntament. I no és que no passassin per mals moments: tots recordareu la polèmica entre l'Ajuntament i els cossiers que va omplir tota una plana central del diari "Ultima Hora" referint-se a "Guerra entre los cossiers y el Ayuntamiento".

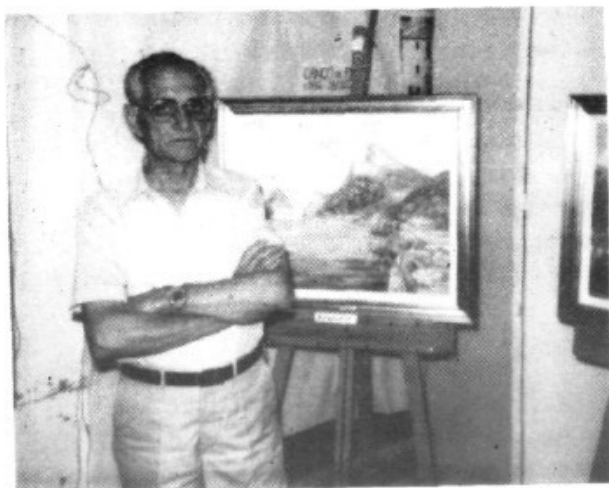
Voldria que quedàs ben clar que els cossiers, a Algaida, -i me referesc a des de fa 11 anys-, mai han ballat a les festes per dobbers, sempre ho hem fet per estimació a aquesta joia que hem heretat dels nostres avantpassats, i perquè ho duim a dins la sang, perquè és un patrimoni nostre que no podem deixar perdre, i perquè, pesi a qui pesi, és la part més important de les nostres festes.

Enguany algun dels organitzadors va dir que els importava molt poc si els cossiers ballaven o no per les festes, que ells no donarien cap entrada de les verbenes, tal com s'havia fet sempre; que, en tot cas, pagarien un sopar. Jo, com a ballador de dimoni, vull deixar ben clar que mai he ballat a canvi de qualque cosa, i, com jo, tots; que també se poden estalviar el sopar. Les entrades que es regalaven als cossiers no eren una paga, eren una deferència per la col.laboració dins el programa de festes. Si haguéssim de cobrar per ballar, previsiblement els preus serien molt elevats. Com ja he dit abans, ho feim perquè ho estimam i perquè sabem que també hi ha molta gent que ho estima. El que realment preocupa és que pugui haver-hi uns organitzadors del nostre poble que diguin aquestes barbaritats.

Els cossiers ballaran per Sant Jaume i Sant Honorat independentment de qui governi o organitzi les festes.

Per altra banda, no entenc el seu interès en fer figurar damunt els programes la nostra actuació, el nostre ball. Si no els importava, per què ho feren?

Andreu Majoral

EXPOSICIONS

Durant les festes de Sant Jaume s'han celebrat tres exposicions: la de ceràmica de Mari Luz Vallés, la de pintura de Rafel Perelló i la de fotografies damunt tela i pintures del nostre col.laborador Joan Balaguer. Aquest darrer va exposar al local de l'Obra Cultural. La nostra enhorabona a tots ells per l'èxit que sabem que tengueren.

SA LOCOMOTORA DE S'ESPLAI

Uep, nins i no tan nins!!! Com vos va? Aprofitaré per parlar-vos de sa nit tan agradable que vaig passar es dissabte dia 7 de juliol, veient una interpretació lliure des conte EL PETIT PRINCEP. Moltes gràcies, nins i nines, monitors, Conjunt i altra gent que, desinteressadament, col·laborà en la realització de sa NIT DE FESTA, per fer-me passar una vetlada tan simpàtica.

Crec que va esser molt encertada la intercalació d'actuacions musicades i dansades dins sa narració de s'obra. Així mateix, com l'ambientació de cada història que viu el Petit Príncep mitjançant un grandíols llibre on a cada pàgina hi havia un dibuix referent a s'història que s'estava desenrotllant en aquell moment.

També, vull remarcar l'espontaneïtat des petits actors que posaren tot es seu coratge en sa realització de s'obra i, també, el bon fer dels organitzadors que aconseguiren que participassin 55 nins i nines en la Nit de Festa.

Esper que el missatge d'amistat que mos transmet el Petit Príncep mos arribi i sigui una realitat per a tots noltros.

Vos anim a que més sovint ens obsequieu amb altres vetlades semblants.

CAMPAMENTS

I ara una notícia molt interessant: durant sa setmana des 5 an es 12 d'agost es farà a Lluç es Campament d'Estiu com activitat final des curs 83-84 des Grup d'Esplai d'Algaida.

Bé, això és tot. A reveure fins a la pròxima.

SALUT: les cremades

(Aquest mes el nostre col.laborador N'Alexandre Pizà està de vacances. Per cobrir la seva pàgina de Salut hem manllevat aquestes recomanacions sobre les cremades de la revista "AVENÇ del Palau d'Anglesola" amb la qual mantenim intercanvi).

PRIMERS AUXILIS EN CAS DE CREMADES

Els objectius dels primers auxilis en cas de cremades són:

- . Aliviar el dolor.
- . Prevenir la contaminació.
- . Facilitar atenció per a shock.

TIPUS DE CREMADES

Segons l'agent que les ha produïdes:

- . Tèrmiques (la calor).
- . Produïdes pel sol.
- . Produïdes per substàncies químiques.

Segons el grau:

- . Primer grau (enrogiment de la pell).
- . Segon grau (bòfegues).
- . Tercer grau (hi ha destrucció de teixits).

Hi ha shock greu quan les cremades cobreixen el 10% del cos o quan la cremada, encara que petita, és greu.

QUÈ CAL FER EN CAS DE CREMADES DE PRIMER I DE SEGON GRAU

1. Submergir la cremada en aigua freda.
2. Aplicar compreses fredes.
3. Cobrir amb una bena grossa o amb plàstic nou. (No, si la cremada és a la cara).

QUÈ CAL FER SI LA CREMADA ÉS DE TERCER GRAU

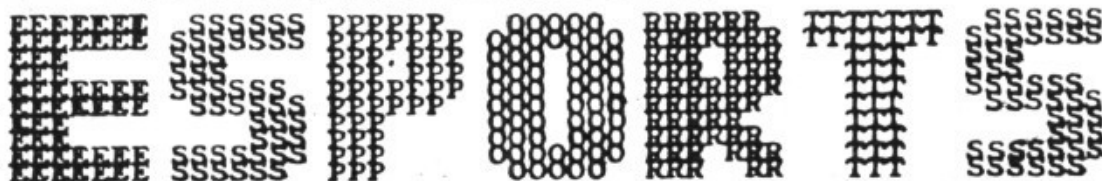
1. Aplicar un embenat gros, sec i esterilitzat. Si és grossa, embenar amb un llençol o tovallola.
2. Si la cremada és greu i extensa, cobrir la víctima d'acord a la temperatura ambiental.
3. Cercar assistència mèdica.
4. Si tarda el metge, donar una solució de sal i bicarbonat (com en el cas de shock).

ADVERTENCIA: Si la cremada és produïda per una substància química, netejar bé abans d'aplicar l'embenat.

NO REBENTEU MAI LES BOFEGUES

S. Garralón

Com ja és costum, s'activitat esportiva és un des plats forts de sa programació de ses festes de Sant Jaume. En aquesta crònica intentarem fer un repàs a ses diferents proves duites a terme.

TIR AL COLOMÍ (pichón)

Prova reservada a tiradors locals i que va aglutinar una bona presència de tiradors en Es Porrassar. Es guanyador de sa tirada, i a més amb una exhibició de punteria, va esser en Tomeu Puigserver "Joia"; va quedar segon en Llorenç Trobat.

CICLISME

Mereix esser destacat es Gran Premi Algaida de ciclisme ja que complia es 25 anys; són molts d'anys de disputar-se aquest trofeu. Durant aquesta ja llarga història de sa diada de bicicletes hi ha hagut participació de primeres figures, inclús professionals; altres vegades, s'afició algaidina ha vibrat amb sos nostros corredors, sempre desitjosos de fer-ho lo millor possible. Són 25 edicions de què no totes ses proves oficials des calendari cicliste poden bravejar. Són 25 anys d'esforços per part des promotors de ses festes i des bons aficionats cercant allà on fos es medis perque se disputàs aquesta carrera que ha aribat a ses "noces de plata".

Sa nostra enhorabona a totes ses persones, entitats i organismes que han fet possible que s'arribàs a una data tan asseynalada.

Enguany sa carrera reservada a aficionats i juvenils es

va disputar des d'un principi amb un més que bon promedi de temps. Destaquem sa victòria d'en Rigo que ja des de ses primeres voltes va marcar es ritme que el duria vencedor a sa meta. Es juvenil Ramis, segon classificat, va demostrar unes extraordinàries condicions. I molt meritòria sa carrera des nostro paisà Jordi Trobat (8è) que va lluitar lo increíble mantenint es terrible ritme impositat.

FUTBOL

Es partit de ses festes serveix per fer sa presentació de s'equip i de ses innovacions produïdes dins sa plantilla i també dins sa junta directiva; que per cert és un grup que ha començat fort: es camp està en molt bones condicions i ses ganes de fer feina animen a tothom.

Dirigirà sa plantilla es nostro conegut Pep Sampol i sa nota més destacada és sa masiva incorporació de joves a s'equip de regional, sa mitja d'edat de s'equip és casi de juvenils. En es primer partit d'enguany varen demostrar unes bones maneres y guanyaren merescudament a l'Atl. Rafal.

També durant ses festes feren sa presentació es juvenils guanyant al Bunyola per 5-3. Per lo jove de sa plantilla, hauran de fer molta feina en Toni Sastre i en Xesc Mora, nous mïsters d'aquests al.lots. Anim en aquesta feina per mantenir un equip a base de jugadors des nostre poble. Feina que durant molts d'anys ha fet en Toni Simó, al qual se li va entregar una placa, i que se pren un ben

merescut descans.

La nova directiva és:

Pres.: Pep Noguera

Vicepres.: Joan "Torres"

Bernat Verger

Toni Cañellas

Secret.: Joan Valent

Tres.: Jaume Jaume "Garbí"

Vocals:

Jaume Balaguer

Pere Mulet

Toni Rafael "Sis"

Macià Oliver

Jaume capellà "Mendivi"

Jordi Trobat

Xesc Mora

Toni Sastre

Falta nomenar es delegats d'equips inferiors.

ESCACS

Es varen entregar els trofeus als guanyadors del Torneig d'escacs, que va quedar així:

1. Pere Oliver (de Pina)

2. Jaume Juan

3. Toni Fullana

Pel que fa als joves:

1. Llorenç Jaume

2. Jaume Puig

3. Gabriel Cerdà

4. Miquel Trobat

Joan Trobat

PINA

31 de Mayo de 1.857... Acto continuo la comisión nombrada en cabildo del día quince del mes de Marzo último para que pasase al lugar de Pina a inspeccionar, dar su dictamen y practicar las diligencias conducentes a la regularización de la calle que por el lado izquierdo de la Iglesia de dicho Lugar sobre la deformidad que en ella causa la casa llamada de Onorato Ribas de José Moll propiedad actualmente de D. Miguel Mariano Ribas dico haber inspeccionado los objetos de su encargo y que en efecto la citada casa dicha de Onorato Ribas causa deformidad, porque tranca dos terceras partes de la citada calle que conviene sea regular y espedita por el punto y creyendo necesaria la desaparición de dicha casa que por ser cuasi inútil y ruinosahan practicado la medición de su solar que ha resultado ser 57 palmos de frente y 47 de lado. Todo con intervención de su actual propietario D. Miguel Mariano Ribas quien convencido de la utilidad y ornato de que se trata no tiene el menor reparo en ceder al Ayuntamiento dicho solar (F. 16) con tal que se le ceda otro solar que hay frente a la casa de que se trata, y está agregado al corral de la Casa Vicaría de la Iglesia a cuya segregación no causa el menor perjuicio a dicho corral de la Vicaría. Estas consideraciones han convencido al Ayuntamiento de la exactitud y esmero con que ha obrado la comisión, a la que además de darle las gracias aprueban todo lo por ella obrado, y para llevarlo a efecto han resuelto llamar a D. Miguel Mariano Ribas, presente el cual dico que en efecto era cierto todo lo espuesto por la comisión con respecto a su persona, y que en su consecuencia cedía con plena propiedad y dominio el solar de su casa llamada de Onorato Ribas hasta la línea recta de la pared del corral de su casa principal que forma el lado de la misma calle, y el Ayuntamiento dándole las gracias que merece la generosidad de D. Miguel Mariano Ribas, cede al mismo con plenitud de derechos la porción de solar existe agregado al corral de la casa Vicaría frente al solar cedido, con lo que se dio por satisfecho el referido Miguel Mariano Ribas; en cuyo testimonio firmo la presente acta con el señor Alcalde y.....

(Arxiu de l'Ajuntament d'Algaida. Llibre de Sessions de l'Ajuntament de l'any 1.857. Fol. 27 fols holandesa).

19 de Febrero de 1.865... Mas el Señor Presidente hizo presente que son muchas las quejas que considera fundadas de los vecinos del lugar sufragáneo de Pina por carecer de Relox público que anuncie las horas de trabajo, por cuyo motivo ya se consignó en el presupuesto municipal adicional al ordinario de este año la cantidad de cuatro mil reales vellón con destino a la compra y colocación de dho. Relox en el pueblo de Pina. Manifestó al mismo tiempo el señor Alcalde que con el objeto de llevar a efecto esta necesaria mejora se había informado con uno de los relojeros de Palma no tan sólo de la compra del Relog sino el gasto de colocación, y que todo se había fijado en el precio de los cuatro mil reales vellón, sin perjuicio de darse cuanta al Ayuntamiento. Enterados los Consejales, y considerando que no debe demorarse la realización de la propuesta mejora para satisfacción del vecindario de Pina que tiene derecho a ella porque la disfrutaban los vecinos del lugar de Randa, y esta población principal de Algaida, teniendo presente cuán útil es el Relox público en un pueblo agrícola para que todos los jornaleros y propietarios sepan de un modo fijo las horas en empezar y dejar los trabajos, y teniendo presente que la cantidad consignada para la compra y colocación del Relox no es escesiva, acordó el Ayuntamiento aprobar la mejora y su importe para que se lleve a efecto sin tardanza vistas las muchas instancias de los vecinos interesados...

(Arxiu de l'Ajuntament d'Algaida. Llibre de Sessions de l'Ajuntament de l'any 1.865. 30 fols holandesa).

passatemps

PROBLEMA MATEMATIC

Un dia un falcó va veure un esbart de coloms que s'alçava i digué: -Adeu, cent coloms! I un d'ells va replicar-li: -Si fóssim el doble des que som, i la mitat des que som, la quarta part des que som, i llavors tu, així faríem cent. Quants de coloms eren?

$$(100 = 1 + 6 + 81 + 96 + 96)$$

Solució: 36

Fuga de vocals:

.Q..ST .S. Q.. H. BR.M.T
 .S .N .S. BR.M.D.R;
 D...L. .N ..M.D D. S.G..
 Q... .N . M.G S. N'H. G..NY.T

.LL. BR.V.J. Q.. T.
 . S'H.R.T.T D.. M.RJ.D.S
 . N. H. C.P .N CL.V.LL.R
 .MB S.S F...S .C.P.D.S

Fuga de vocals

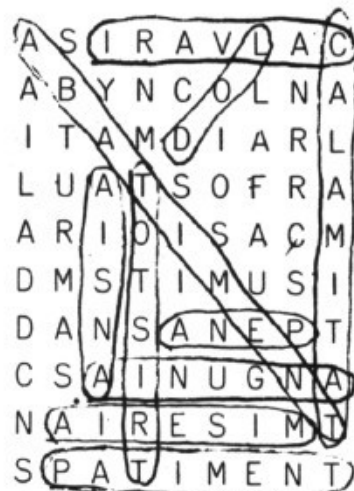
No hi ha com llet i fideus
 per un homo prim de barra;
 ja no hi ha com suc de parra
 per anar calent de peus.

Una cançó de dos mots
 és molt bona d'acabar;
 en començar a badaiar
 ja no hi ha perill de rots.

PATSOCEMA
 FIDEUULVT
 OECCAVALOS
 LHROTAOZS
 LUORSLSMOA
 EGBIACPRH
 SOSDPOACP
 SRILOVRXA
 OVBONETEP
 RMAYSRILO

Sopa de lletres

Localitzau el nom (primer llinatge)
 de 10 poetes mallorquins. Ja sabeu que
 podeu llegir en horitzontal, vertical i
 diagonal, a l'endret i a l'enrevés.

Solució a la darrera sopa de lletres.
 Recordareu que es tractava de localit-
 zar 10 sinònims d'aflicció.

UNA XERRADETA... (acabament)

L'entrada a l'OTAN, si arriba a realitzar-se plenament, en quin sentit pot modificar l'status des Puig?

A sa meva manera de veure, en cap. seguirem realitzant sa nostra missió i lo únic que pot ocórrer és que enviem sa senyal an es control des radar des països veïnats que estiguin integrats a s'organització.

Tornant a sa teva carrera militar, la podem calificar de brillant perque, quan encara ets jove, tens una alta graduació dins s'exèrcit de s'Aire i unes quantes especialitats.

Pens que he tengut sa sort d'esser es primer mallorquí que hauré estat cap des Puig Major i es més jove; evidentment hi ha ajudat sa reestructuració que s'ha fet dins s'exèrcit. Ja de petit tenia molta afició an es llibres i he continuat amb s'il·lusió d'aprendre cada dia més aprofundint s'estudi de sa matemàtica, sense descuidar ses lectures de caràcter humanístic.

En quant a especialitats militars tenc: investigació operativa, estadística, controlador i electrònica.

Supòs que t'has marcat uns objectius al front des Puig Major.

Sí. Pens que tenc en ses meves mans sa part més important des poble: sa joventut. M'agradaria aconseguir que almanco molts d'ells oblidassin sa barra de sa cantina i assistissin més a sa biblioteca; que oblidassin s'odi i sa violència i aprenguessin a fomentar s'amistat i es companyerisme; que "passassin" de sa droga i es vici i, al cap d'uns anys, recordassin amb il·lusió i alegria es temps que han passat en es Puig Major. Seria es premi més important de sa meva tasca. Saps molt bé, Víctor, perque tu ets un d'ells, que dins sa joventut actual hi ha gent molt bona i molt profitosa.

A N'EN JOAN TORRES

Petit, de raça menuda,
però d'alts coneixements:
els més nobles sentiments
dins tu tenen gran cabuda.
La senzillesa t'ajuda

M'agradaria retornar a ses altures sa nostra veïnada la Mare de Déu de Lluc perque jo, que conec sa missió des Puig Major i estim ses muntanyes i Mallorca, pens que són compatibles es radar i sa nostra Patrona a dalt des Puig. En aquest sentit, he enviat un escrit al Prior del Monestir comunicant-li que he posat es Puig baix de la invocació de la Verge de Lluc a la qual li deman que mos condueixi pes camí de sa pau que tots desitjam.

Com veus s'adaptació de s'exèrcit al règim democràtic?

Crec que actualment és molt fàcil esser un bon militar, tenim un camí ben traçat: basta esforçar-nos en seguir fidelment lo que mos manen ses Reals Ordenances i sa Constitució.

Potser se noti més una fruita podrida dins un caixó, però no deixa d'esser una entre mil.

Què te sembla sa nova llei des servici militar i quins avantatges introdueix?

Pels joves, aconseguir que se pugui fer majoritàriament a sa mateixa regió sense separar-se de sa família és un gran avantatge; sa reducció des temps també és molt important de cara a sa carrera o sa feina de cadascú. En conjunt, pens que introdueix millores notables.

Ja per acabar, vols afegir qualque cosa?

Te vull donar ses gràcies, Víctor, pes teu aprecí i pes concepte i es record tan carinyós que guardes de jo; t'assegur que és sa paga millor que puc rebre per sa meva tasca. Voldria aprofitar s'ocasió que me donen ses pàgines d'ES SAIG per oferir-me des des meu càrrec a tot es poble d'Algaida que duc tan profundament dins es meu cor. M'agradaria continuar essent per a tots els algaidins senzillament en Joan Torres.

Gràcies, Joan, i a ses teves ordres.

Víctor Mulet

a fer culte a l'amistat.
Per molt alt que hakis pujat
al mateix nivell et poses:
Tant ple estàs de bones coses
que ja no hi cap res tarat.

Llorenç Mora

una xerradeta amb...

JOAN "TORRES"

Aquesta xerradeta amb en Joan Oliver (en Joan "Torres", com és conegut i com a ell li agrada que li diguin) té per jo un significat especial perquè fa poc vaig complir a les seves ordres i al Puig Major el meu servici militar; i tots quants hem tengut aquesta sort recordarem sempre la seva bonhomia, la seva competència i la seva comprensió dels nostres problemes. Té la rara virtut de convertir la disciplina militar, sempre dura i aspra, en una obligació lleugera i suportable; ens va donar sempre la impressió de disfrutar de fer un favor al soldat que s'ho mereixia i ho necessitava. En el meu cas concret, les facilitats que em va donar em permeteren aprovar complet el primer curs de la carrera mentre feia el servici.

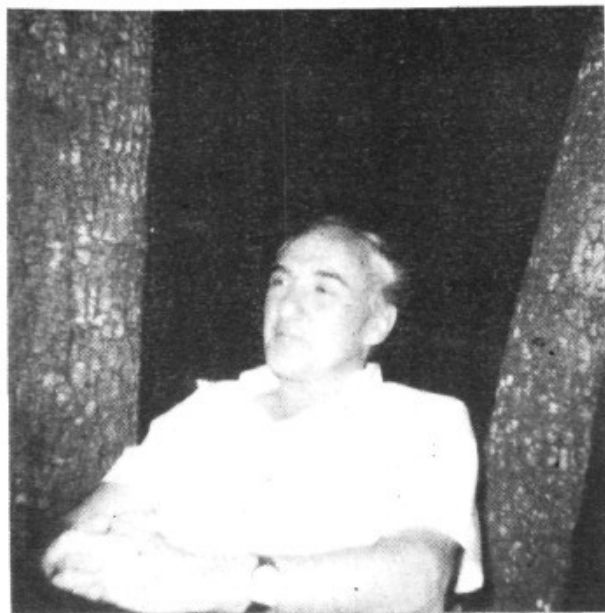
El vaig conèixer amb la graduació de comandant; fa aproximadament un any va ascendir a tinent coronel i va esser destinat a Madrid. Fa pocs dies ha estat destinat a la Base Aèria del Puig Major de la qual n'és el cap a partir d'ara.

Supòs que ha estat una gran alegria retornar a Puig Major.

Sí. Quan vaig començar de tinent, destinat an es Puig, sa meua màxima il·lusió era arribar a esser-ne es cap; no tan sols perquè representava un èxit professional, sinó també perquè era una Base especialment estimada per esser de Mallorca. Era una il·lusió que veia molt difícil que se complís, però afortunadament ho he aconseguit.

Quants d'anys de sa teua carrera militar hi has passat? (En Joan m'ha dit que s'estimava més que el tractàs de tu).

Quan dia 27 de juliol em faci càrrec des Puig Major farà 20 anys, dia per dia. Només l'he deixat per anar a fer unes quantes especialitats i aquests darrers deu mesos que he passat a Madrid.

Respecte al Puig Major hi ha s'opinió bastant general que és una base exclusivament militar i baix de control americà. És així?

Els americans la construïren fa 25 anys i ensenyaren als espanyols ses tècniques per controlar-la; seguidament la deixaren baix de s'exclúsiu domini de s'exèrcit espanyol. M'agradaria molt aconseguir que es poble conegués s'opinió des poeta Joan Alcover que deia que es Puig Major és "l'estel de Mallorca", definició que és compatible amb sa missió que té de conduir tots els avions plens de mallorquins i turistes que arriben a Mallorca. És com un far que ajuda a arribar a bon port perquè, a part de sa funció militar que és important, també serveix per enviar sa senyal de radar al control civil de Barcelona i Palma.

Segueix a la plana anterior